

[Grethe Philip.]

over for enhver forøgelse i deres private forbrug. Prøver befolkningsgrupperne, selvstændige som lønmodtagere, at presse indkomstforbedringer igennem samtidig med de store stigninger på de offentlige budgetter, mister vi den økonomiske balance og går ind i et overforbrug, der vil sætte sine ubehagelige spor på betalingsbalancen og sætte gang i en forrygende inflation. Det er dette, der må forhindres. Vi er nu ved et punkt, hvor problemet ikke kan klares blot ved at sætte skatterne i vejret. Det er vi vist efterhånden også alle enige om, i hvert fald alle vi, der sidder her i salen. Jeg har særlig hæftet mig ved forskellige udtalelser fra ledende politikere inden for SF, der stærkt tyder på, at man også fra den side mener, at skatteskruen ikke kan tage yderligere en omdrejning. Hvor ubehageligt det end er, må vi i gang med at holde igen på det offentlige udgiftsekspllosion; vi må til det, vi indtil nu med et meget misbrugt ord har kaldt besparelser.

Flemming Madsen havde den 1. december i år i Weekendavisen et drilagtigt og virkelig sjovt causeri om alle de besparelser, der kan foretages ved ikke at foretage den rejse til Mallorca eller den rejse til Hobro, som man under alle omstændigheder ikke har råd til. Han har ganske ret, når han siger, at bare vi i vores planlægning for udgifterne er tilstrækkeligt menneskekærlige, vil der stadig være en rig mark for sparemuligheder; det er bare den slags besparelser, der ikke rigtig bringer de samlede udgifter ned.

Jeg tror, vi må give besparelser et nyt indhold, ja, for min skyld må vi gerne skifte ordet helt ud, for det er efterhånden ganske og aldeles misvisende, og det virker i sig selv hæmmende på folks forståelse af i øvrigt fornuftige foranstaltninger.

Jeg skal ikke harcelere over hr. Per Hækkerups spareevner. Jeg tvivler ikke på, at de 700 mill. kr.s besparelse på dette års budget har kostet både blod, sved og tårer ude i fagministerierne. Men tilbage står jo, at socialminister, undervisningsminister og boligminister m. fl. har øst langt mere ud, end budgetministeren har kunnet hale ind. Og så må man også nok have lov til at spørge: hvor var budgetministeren henne, da der blev givet grønt lys i regeringen for boligministeren og socialministeren til at fremsætte

lovforslag, der vil øge statsudgifterne i de kommende år med milliardbeløb?

Budgetministeren er selv klar over, at der må andre midler til end de kortfristede løsninger, der særlig rammer anlægsbudgettet og de rammebelagte bevillingsområder. Det giver alt for lidt, og det rammer for tilfældigt. Det er vi enige i. Jeg tror, ministeren her i salen vil vinde forståelse for, at der må gås mere kraftigt for nu ikke at sige mere radikalt til værks.

Hr. Poul Dam ventilerede ved sidste års finanslovdebat tanken om, at partierne sammen skulle søge at få bedre hold på statsbudgettet. Initiativet var rigtigt, selv om han ikke høstede megen ros endside løn herfor. Kulegravningsbanden kuldsejlede som bekendt, men forpligtelsen for os alle, om vi da er ansvarsbevidste, til at medvirke til en bedre styring af statens udgifter er der stadig. Det er de lovbundne udgifter, det særlig er galt med. Det vil sige, at det er mange af de udgiftsområder, hvor kommunerne i betydeligt omfang selv kan bestemme aktiviteterne, der har de største stigninger. Er der i loven fastsat bestemte refusionssatser for de enkelte udgiftsområder, vil statens udgifter stige automatisk i takt med kommunernes udvidede aktivitet.

Vi har i adskillige år drøftet ændret byrdefordeling, og vi har længe været klar over, at refusionsordningerne ikke som tidligere alene må ses under synsvinklen udligning mellem rige og fattige kommuner, men også må gå på, at der sammen med en udligning bør skabes større omkostningsbevidsthed hos kommunerne.

Nu må vi se på en ny side af sagen. Vi må hæfte opmærksomheden stærkere ved refusionsordningernes betydning for statens muligheder for at styre den samlede økonomiske politik. Der må kort sagt være bedre koordinering mellem de økonomiske impulser, der udgår fra henholdsvis statens og kommunernes budgetter.

I det radikale venstre ser vi med sympati på de aftaler, budgetministeren har indgået med kommuner og amter om et tættere økonomisk samarbejde med henblik på en bedre konjunkturpolitisk styring, men vi mener, at dette hurtigt bør følges op af nye bestemmelser om refusionsordninger. Jeg beder budgetministeren så vidt muligt allerede her i dag oplyse, hvor langt man nu er